

Агњешка Гинко

ЛЕТИ

Еви Хрушћел

Наша су плућа пуна попут ћупа пуног млека,
Као што су рибњак и сунцокрет пуни речи
А поток мисли облива баш овај поредак.
Од зимске влаге и јоргана дели нас читаво небо
Разапето слева надесно у зујању веша и птица.
И крије се, непримећено до следећег пута.

***

Ван дохвата смо им овде, где по језеру,
По густишу трске пребира сунце;
Где надохват весала допловљава тишина,
Двоструко пуна у огледалу воде;
Где са песка бежи разоденуто тело,
Сливају се боре дана;
Где плочице семења милује, милује мрак.

БЛАГОВЕСТ

Анђео Гаврило посетио ме је у зору,
Када сам завршавала други тест трудноће.
Резултат се од тога зацрвенео, ја такође.
Излетела сам као на крилима,
Нешто ме је однело до Реке,

Њеног густог корита где крију се Рибе.
И већ сам у себи носила и Воду и Пут.
Млечни, рекло би се, Пут.

ИЗ КЊИГЕ ПОСТАЊА

Дан први

Осим монотоније мешкољења мојих изнутрица,
Шиштања канала и жила
Није допирало ништа или готово ништа.
И тама Те је раздвајала од неба и земље.
Љуљала Те у сну
У коме су се раздвајале воде, бирао си тло.
Наслепо си се отргао из мрака и непостојања.
Постајао си све више – рука, нога и колено.
Постојао си упркос свему.
И пловио си ка ономе чега још није било
Мада се убрзо имало појавити.

Дан други

Већ гацаш кроз зраке светлости дана
И постајеш тело, свеже попут таванице
Што се још дими од додира ноћи и зоре.
Плешеш игру живота, уздижеш се и падаш,
Њишеш бедрима као божански Барок,
Лице ти се мења као дворској луди.
Жедан миловања намешташ се – и тонеш у сан.
Још није време.

Дан трећи

Светли укус поморанџи краљеваће Ти на земљи.
Још година и играће Ти сочне шљиве
И мирисне вишње.
Ставићеш грамзиви језик у густу сласт меда.
Мирисе, попут палачинки, упијаћеш слојевима.

Пробаћеш затим пробране речи,
Похлепне залогаје реченица.
Заљуљаћеш непца до граница.
И небо ћеш да имаш,
Но тек у устима.

Дан четврти

Загњурен у белину мојих костију.
Ни птица ни риба.
Пењеш се у вис и завлачиш надоле.
Да ли ћеш бити кит?
Зар не може лакше?
Доносићеш ми топле напитке у кревет...
Док расту ти кости, боле ме крста.
Зуб за зуб.
И како да те дозовем, мали мој Гиганте,
Из тог слатког скровишта у мојој мрачној утроби?

Дан пети

Већ знаш где се завршаваш,
Где почињем Ја,
Док кружиш и кружиш
У тами моје утробе.
Пажљиво додирујеш кутак мене
И рониш
Привезан за живот танком врпцом.
А планете луде,
Беже Ти дању и пале се ноћу.
Како онда ухватити звезду падалицу?
Трепћеш. Расту ти обрве и трепавице.

Дан шести

Од моје крви и од мојих костију растао си, дечаче,
И твоја мушкост имала је женствене обресе.
Желела сам да узнесем заобљеност до снаге,
Умножим нежност, меке привилегије.

Петиције Анђелима завршиле су се ни на чему:
Погађао си тачно – песницом, лактовима и стопалима.
Попут Михајла стегао си своју судбину.

Дан седми

О, створен од трошне глине мога тела!
Чекам Те несигурности пуна,
Округла као крчаг и једнако трајна.
Од твог тела дели ме тело,
Границе се множе и бескрајно тече време.
И страшно је тихо на две стране постојања
Пре но што се отвори капија, пре но што те поклоним свету.

АГЊЕШКА ГИНКО (Agnieszka Ginko-Humphries) – песникиња, књижевница, ауторка књига за децу и образовних публикација. Године 2015. освојила је награду „Гуливер у земљи патуљака”. Њене песме *Тейка Клошка и друге приче* награђене су на конкурс „Књига, дечји пријатељ”, 2011. године, а књига приповедака *Туиландија*, о породици Тутек, номинована је за Књигу године 2013. Други део књиге о Тутку и Тутки – *Туиландија – Изненађења* награђена је признањем Феникс, 2016. године.

Живи у Зеленој гори и ради у Окружној библиотеци.

Превео с пољског и белешку сачинио АЛЕКСАНДАР ШАРАНАЦ